

Arrest

nr. 103 141 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Charentsavan. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U verklaarde dat u in Armenië en in de Russische Federatie lessen karate gaf. Uw problemen, die u ertoe noodzaakten asiel te vragen, werden veroorzaakt door één van uw leerlingen, genaamd M. R. Deze persoon was een majoor bij de Armeense politie. U kende hem reeds sinds 2000, hij volgde lange tijd les bij u.

Tot 2005 was uw trainerschap uw hoofdberoep. In 2005 begon u te werken als hoofd van de veiligheidsdienst van het diamantbedrijf LBM. U bleef hiernaast nog steeds lessen karate geven en deelnemen aan competities. Nadat u bij het diamantbedrijf was beginnen te werken werd u door M. R. benaderd met het voorstel om informatie over het bedrijf door te spelen aan hem. U deed dit voorstel van de hand. Aangezien u slechts tot de bewakingsdienst behoorde was u bovendien niet in staat de nodige informatie te verstrekken. M. bedreigde u vervolgens. U verbrak hierna alle contact met M.

Hierna verkreeg u problemen met de politie. In datzelfde jaar 2005 werd u tweemaal door hen opgepakt. U werd ervan beschuldigd dat u uit een winkel een bokspeer had gestolen. U werd iedere keer vrijgelaten. De eerste keer diende u weliswaar een document te ondertekenen dat u de stad Charentsavan niet mocht verlaten. Hierna werd u nog vaak opgeroepen door de politie zonder reden. Vaak werd u geslagen en bedreigd om druk op u uit te oefenen.

In 2007 vernam u dat M. was gepromoveerd en een functie had verkregen bij de 6de afdeling. In datzelfde jaar stopte u te werken voor het diamantbedrijf. In 2008 verhuisde u naar Moskou om de problemen te ontvluchten. U had er slechts een tijdelijke verblijfsvergunning. Uiteindelijk vonden de personen waarmee u problemen had u terug in Moskou waardoor het gevaarlijk was langer in deze stad te verblijven.

Op 07/11/2012 vloog u vanuit Moskou naar België. Op 19/11/2012 vroeg u hier asiel aan.

B. Motivering

Er werd vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen verscheidene tegenstrijdigheden vertonen.

Dit betreft vooraleerst uw verblijfplaatsen gedurende de laatste jaren. Zo werd u eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd over uw hoofdverblijfplaatsen. U gaf hierbij een adres in de stad Charentsavan op voor de periode tot 2000, met een intermezzo van 1996 tot 1998, toen u in Omsk verbleef. Voor de periode van 2000 tot 2008 gaf u een adres op in Omsk, en voor de periode van 2008 tot 2012 tot slot een adres in Moskou (DVZ punt 11). U verklaarde daarnaast in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u tussen Armenië en Rusland pendelde. In Rusland zou u gewoond hebben daar waar u in Armenië (tot 2007) werkte.

Nu, er wordt vastgesteld dat de afstand tussen Omsk (waar u van 2000 tot 2008 zou hebben gewoond) tot Charentsavan (waar u in de periode 2005-2007 voor het diamantbedrijf werkte) in vogelvlucht ongeveer 2.600 km bedraagt. Gezien de zeer grote afstand stelt zich reeds de vraag in hoeverre het geloofwaardig is te noemen dat iemand over dergelijke grote afstand heen en weer reist tussen zijn verblijfplaats en zijn werkplaats.

Op het Commissariaat-generaal werd u eveneens naar uw laatste verblijfplaatsen gepeild. U werd daarbij gevraagd in welke periode u in de Russische Federatie verbleven heeft. U beweerde dat u tot 1996, het jaar dat u uw studies beëindigde in Omsk had verbleven. U beweerde dat u er nadien niet meer verbleven heeft. U beweerde verder dat u vanaf 2008 opnieuw in de Russische Federatie (met name in Moskou) verbleven had (CGVS p.2, p.6). Zoals uit het bovenstaande blijkt komen deze verklaringen over uw verblijf in Omsk niet overeen met die voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U werd hierop gewezen en ontkende nogmaals dat u in de periode 2000-2008 in Omsk had verbleven. U verklaarde dat u bij aankomst in België nog in shock was en dat u misschien daarom iets dergelijks verklaard had. Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet van de baan. Aldus is niet aangetoond dat u in de periode 2005-2008, zijnde de periode waarin uw problemen zouden hebben plaatsgevonden, in Armenië verbleven heeft. De documenten die u voorlegde vertonen daarbij qua datering een leemte tussen 2005 en 2008.

De aanbevelingsbrief van LBM brengt hier geen verandering in. Ten eerste dateert deze brief van 01/01/2005. Ten tweede doet de inhoud ervan vragen rijzen over de authenticiteit ervan. Zo verklaarde u immers dat u ook op 01/01/2005 werd aangeworven door het bedrijf. Met andere woorden op de dezelfde dag dat u werd aangeworven zou het bedrijf u een aanbevelingsbrief hebben uitgereikt met de woorden dat u gerespecteerd wordt door uw collega's, dat u een hoge autoriteit heeft, dat u vlot in de omgang bent en gemakkelijk met iedereen vrienden maakt, dat u punctueel bent enzovoort. Aangezien u slechts die dag zou zijn aangeworven lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat men een dergelijke beoordeling kon maken. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde enkel dat u niet loog.

U beweerde, volledigheidshalve, wat betreft het doel van deze brief dat deze nodig was om sponsoring te verkrijgen voor uw deelname aan competities karate (CGVS p.6-7).

Daarnaast werd een manifeste tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande uw vervolging op zich. De tegenstrijdigheid handelt over uw arrestaties. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u in totaal twee maal was gearresteerd. U situeerde beide arrestaties in 2005. U ontkende dat u na 2005 nog was gearresteerd (CGVS p.10). Welnu, eerder liet u in de vragenlijst van het CGVS in de desbetreffende rubriek optekenen dat u in september 2010 was opgepakt op verdenking van diefstal. U zou toen voor twee dagen zijn aangehouden. U werd op deze verklaring gewezen en ontkende opnieuw dat u in 2010 werd gearresteerd. Aldus blijft ook deze tegenstrijdigheid behouden.

De voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op beslissende wijze. Er kan dan ook gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw militair boekje, het getuigschrift van uw opleiding tot bewaker, uw karateboekje, uw karate paspoort, het attest van uw werkgever in Moskou en de aanbevelingsbrief van het bedrijf LBM (dat eerder werd genoemd) leveren geen van allen bewijs van uw problemen noch kunnen zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw opeenvolgende verblijfplaatsen in Armenië en Rusland herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

2.2. De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep en dat deze beginselen niet van toepassing zijn op de arresten van de Raad. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De verzoekende partij vat haar betoog aan met het proberen aan te tonen van een schending van artikel 48/4 §2 b) van de vreemdelingenwet. Ze stelt dat de verklaringen van verzoeker in deze voldoende in aantal en voldoende concreet zijn om te doen besluiten tot de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal zou verkeerdelijk het tegendeel aangenomen hebben. Verzoeker zou in Armenië en in de Russische Federatie opnieuw het slachtoffer worden van bedreigingen en de autoriteiten zouden hem geen voldoende bescherming kunnen bieden hiertegen. Hij

riskeert represailles vanwege corrupte agenten die banden hebben met leden van een criminele bende. Verzoekers vreest dat de Armeense autoriteiten hem valselyk strafbare feiten in de schoenen zal schuiven, met name diefstal, waardoor hij onder een of andere geënceneerde beschuldiging tot een gevangenisstraf kan worden veroordeeld.

Verder zou de commissaris-generaal de persoonlijke problemen van verzoeker onderschat hebben en te weinig rekening gehouden hebben met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de corrupte agenten niet aarzelen om geweld te gebruiken en gefabriceerde beschuldigingen in elkaar steken om op die manier met verzoeker af te rekenen. Hij vreest dat de lokale autoriteiten hem nooit daadwerkelijke bescherming kunnen bieden, daar zij geen vat hebben op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen.

Daarnaast betwist de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing. De opgeworpen tegenstrijdigheden kunnen niet gezien worden als belangrijke onderdelen in verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal zou selectief te werk zijn gegaan, en geen blijk gegeven hebben van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Er werd evenmin rekening gehouden met het menselijke aspect en met mogelijke misverstanden die ontstaan zijn tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal. Verzoekers verklaringen werden verkeerd geïnterpreteerd bij de analyse ervan.

Bovendien lijdt verzoeker onder zijn traumatische ervaring. Die ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Dit biedt een redelijke verklaring voor het feit dat verzoekers verklaringen soms niet geheel met elkaar overeenstemmen.

3.5. In overeenstemming met artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dat naar dat artikel verwijst dient de hoedanigheid van vluchteling getoetst te worden aan het land waarvan de verzoekende partij de nationaliteit heeft. In overeenstemming met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient de subsidiaire beschermingsstatus getoetst te worden aan het land van herkomst van de verzoekende partij. Deze bepaling dient geïnterpreteerd te worden conform Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Artikel 2 k) van de richtlijn bepaalt dat "*land van herkomst*" het land of de landen van nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats betreft. Daarom wordt het asielrelaas getoetst ten aanzien van het land van nationaliteit, meer bepaald Armenië.

De Raad stelt *in casu* vast dat de aangehaalde vervolgingsfeiten dateren van 2005 en dus reeds 8 jaar geleden plaatsvonden. Voorts verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal dat hij enkel in 2005 tweemaal gearresteerd werd en dat hij in 2006 nog werd "*opgezocht in de sportzaal*" (gehoorverslag p. 10). In 2008 verhuisde verzoeker naar Moskou waar hij tot 2011 verbleef vooraleer naar België te vluchten.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat na 2005 geen incidenten meer plaatsvonden in Armenië. De Raad beschouwt het feit dat de vervolging plaatsgevonden zou hebben in 2005, als een indicatie dat de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve en het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voor verzoeker niet langer actueel is en er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de nood aan internationale bescherming.

Voorts sluit de Raad zich volledig aan bij de opmerkingen die de commissaris-generaal in zijn beslissing maakte omtrent de aanbevelingsbrief die de verzoekende partij neerlegde: "*De aanbevelingsbrief van LBM brengt hier geen verandering in. Ten eerste dateert deze brief van 01/01/2005. Ten tweede doet de inhoud ervan vragen rijzen over de authenticiteit ervan. Zo verklaarde u immers dat u ook op 01/01/2005 werd aangeworven door het bedrijf. Met andere woorden op de dezelfde dag dat u werd aangeworven zou het bedrijf u een aanbevelingsbrief hebben uitgereikt met de woorden dat u gerespecteerd wordt door uw collega's, dat u een hoge autoriteit heeft, dat u vlot in de omgang bent en gemakkelijk met iedereen vrienden maakt, dat u punctueel bent enzovoort. Aangezien u slechts die dag zou zijn aangeworven lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat men een dergelijke beoordeling kon maken. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde enkel dat u niet loog. U beweerde, volledigheidshalve, wat betreft het doel van deze brief dat deze nodig was om sponsoring te verkrijgen voor uw deelname aan competities karate (CGVS p.6-7).*"

Daarnaast zijn de verklaringen van verzoeker omtrent het bedrijf 'LBM' en zijn werk daar, net als zijn verklaringen over M. R. vaag. Zo stelde verzoeker bv. dat M.R. nog steeds voor de 6de afdeling van de politie zou werken *"omdat hij een type werknemer is dat heel lang zal blijven werken"* (gehoorverslag p. 8). Zo verklaarde hij bv. over zijn functie het volgende: *"ik informeerde me niet over deze persoon, hoe meer afstand tussen deze persoon hoe beter"* (gehoorverslag idem). Over het gesprek dat plaatsvond tussen verzoeker en M.R. bleef verzoeker opnieuw vaag (gehoorverslag p. 8-9). De Raad is van oordeel dat zijn kennis over het bedrijf heel erg beperkt is: zo kan verzoeker niet aangeven waarvoor LBM staat of waar het bedrijf gelegen is, wat redelijkerwijze toch verwacht mag worden van het hoofd van de veiligheidsdienst die gedurende twee jaren actief was in het bedrijf.

De Raad meent dat verzoeker vaag en/of onwetend is, en nogal op de oppervlakte tracht te blijven in zijn antwoorden op vragen over kernelementen uit zijn asielrelaas.

De niet-aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat hij een document diende te ondertekenen dat stipuleerde dat hij de stad niet mocht verlaten na zijn eerste arrestatie, stelt de Raad vast dat verzoeker hier geen exemplaar (al dan niet een kopie) van heeft of gevraagd heeft. Hij legde verder geen paspoort neer, noch wist hij enige verblijfsvergunning neer te leggen die zijn verblijven in Rusland kunnen bevestigen.

De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen ernstige vragen oproepen omtrent de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas, gelet op de reeds gedane besluiten omtrent verzoekers verklaringen inzake het gevoerde gesprek met M.R.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wat het opgeworpen trauma betreft dienende als vergoelijking voor de onaannemelijke verklaringen van verzoeker, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nooit een medisch attest hieromtrent heeft neergelegd. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 januari 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de

Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Waar de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel opwerpt, stelt de Raad vast dat hij dit onderdeel van het middel niet uiteen heeft gezet, waardoor het onderdeel onontvankelijk is.

In casu meent de Raad dat elk begin van bewijs ontbreekt. Bovendien zijn de verklaringen van de verzoekende partij vaag, onduidelijk, en is hij onwetend over belangrijke elementen die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van zijn hele asielrelaas.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS